

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 132

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
 (Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.— Ἑξάμ. δρ. 8
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 30.— > 15
 ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ : Διὰ τὰ περὶ 10 λεπτὰ ἢ λέξις
 Διὰ τὰ ποιήματα 30 λεπτὰ ἢ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Καί γιατί τὸ θέλεις, ἀγαπητή μου, αὐτὸ τὸ κολλιέ ;
 -- Γιὰ νὰ μοῦ τὸ κλέβουν καὶ νὰ γράφουν γιὰ μένα οἱ ἐφημερίδες.

έγω βαρύνω, αλλά μία ντυμένη... ΠΡΟΦΙΛ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ Η ΨΕΥΤΟΕΥΑΙΣΘΗΤΗ. — ΜΑΙΡΗ

Είπε λιγνή, είχε χλωμή. Έχει χείλη που είναι σαν ξεθωριασμένο τριαντάφυλλο. Γι' αυτό «χειροτονήθηκε» ειδικά για να...

Παρατηρεί πολύ, μικρό όλιγο, και λέει πράγματα απλά μ' έναν τόνο βαθύ... Μάς περιμένει στον μεγάλο δρόμο.

ΣΗΜ. Μ. Η διακεκριμένη Ιταλίδα συγγραφέας φαίνεται να αντεπιτίθεται το ανώτερο ψυχολογικό...

ΕΡΕΝΑ ΠΑΤΗ Ο Γλυκός άγοράκι, ως βλέπω σε γελοίο μεταστροφή μου, θυμωρό και βολικιστικό σ' εκείνον τον καιρό...

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΖΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑΒΡΗ ΣΠΙΤΙ

Ο Τηλέμαχος Κορδόνης ήταν ένα τόσο φαντασμένο υποκείμενο, ώστε το κατέβηκε στο λαφύρι ότι θάρρη σπύνη να κοιμάση στήν Άδην.

Δεν εύρισκε καθόλου σπύνη. Ο Θεός τον τιμωρούσε για την άλαζονεία του. Άλλως, και άλαζονεία να μην είχε, πάλι σπύνη, δεν θα βρισκόταν.

Εξοχίας του θράσους να πιστεύει ότι αυτή η κατάσταση είναι απίως προσωρινή, άρχιμωδώς κάπως να την συνήθειζε, μολονότι ποτέ δεν μπορούσε με αυτόν τον τρόπο να περνώ νόχτα αναπαραγωγική, αυτός που ήθελε να μείνει ο ίδιος τας άνευσις του.

Τότε υπέβαλεν εις το Δημοτικόν Συμβούλιον το εύφρων σχέδιον να μεταβληθόνται την νύχτα εις ύπνωσησαν όλα αι αίθουσαι και οι διάδρομοι των σιδηροδρομικών σταθμών...

—Νά φύγω!.. Νά τι κάη εν' αυτό; Σκέφτηκε μια στιγμή να εξέταση το Φίλιππο, μη δέν ενόλησεν. Θα την παρεγγύσεν, αν τούδε πως εγγυόριε την γκαρσονιέρα του Γιώργου.

Και πήγε στήν Άνάτορα και εδήλωσε στόν σκοπόν: —Θέλω να νοικιάσω μια σάλα του καλατιού. Χωρίς να τού αποκριθί, ο σκοπός έγεννησε με τό μάτι σ' έναν κέραιο με πολιτικά που βρισκόταν εκεί κοντά.

Ο ΤΟΜΟΣ του Β' Έτους της «ΣΦΑΙΡΑΣ», χαρτόδετος με όμοιο εξώφυλλον πωλείται εις τή Γραφεία μας αντί δραχμῶν 20.

Και, δυστυχώς! Έγνώρισε και την τραπέζα, και την κρεβατοκάμαρα, ακόμα και την κάμαρα της Άντρομάχης.

Το μόνο καλό ήταν, πως σε κανένα δωμάτιο δεν είδε κανένα. Ούτε στην κουζίνα, ούτε στην αποθήκη. Η γκαρσονιέρα πραγματικά ήταν άλλη στη διάθεση του Φίλιππου.

—Νά φύγω!.. Έκαμε. Άγαπητέ μου Φίλιππε, πρέπει να φύγω!.. —Γιατί; Απόρησε ο νέος. Άκόμη δεν ήλθε! Δέν μου είπες πως έχεις μια ώρα στη διάθεσή σου;..

—Νά, μα... δέν ξέρω τί έπαθα... Άδιαιθέτησα ξαφνικά... Όχι, δέν μπορώ να μείνω. Άφρησε μ' έκθαμβη, πρέπει να φύγω!

Κι' έβαφαι της πέρας μιά ιδέα: Μήπως τα έπιπλα εκείνα δέν ήταν κιά του Γιώργου; Μήπως έδειλσε την γκαρσονιέρα του και τα πούλησε;.. Γιατί κάποτε της είχε πη πως βαρέθηκε να ζή μονάχος του και θα γύριζε στήν μητέρα του.

Κι' η Μιμίκα άρχισε να τ' άκουει πιθανό και κάπως να ήσυχάζη... Άλλως τε εκείνος ο Φίλιππος φιλοδούσε τόσο όμορφα! Και τα μάτια του, τα δαμνιάσιν μαύρα μάτια του, γλάρωναν τόσο παθητικά καθώς την έσφιγγε ολόκληρη στην άγκαλιά του!

—Νά φύγω!.. —Πάλι τα ίδια;.. Νά τι κάη εν' αυτό; Σκέφτηκε μια στιγμή να εξέταση το Φίλιππο, μη δέν ενόλησεν. Θα την παρεγγύσεν, αν τούδε πως εγγυόριε την γκαρσονιέρα του Γιώργου.

—Νά φύγω!.. —Πάλι τα ίδια;.. Νά τι κάη εν' αυτό; Σκέφτηκε μια στιγμή να εξέταση το Φίλιππο, μη δέν ενόλησεν. Θα την παρεγγύσεν, αν τούδε πως εγγυόριε την γκαρσονιέρα του Γιώργου.

—Νά φύγω!.. —Πάλι τα ίδια;.. Νά τι κάη εν' αυτό; Σκέφτηκε μια στιγμή να εξέταση το Φίλιππο, μη δέν ενόλησεν. Θα την παρεγγύσεν, αν τούδε πως εγγυόριε την γκαρσονιέρα του Γιώργου.

Ποσο «καθώς πρέπει άνθρωπος» ήταν ο Γιώργος, η Μιμίκα το ήξερε καλά... Πείσθηκε όμως στήν άλογία του Φίλιππου: Ο Γιώργος δέν θα έβρισκε ποιά θα πήγαινε στην γκαρσονιέρα του. Ούτε θα τολμούσε να πάη ο ίδιος να την ίδη. Θα σεβόταν το μυστικό του φίλου του.

Κι' η Μιμίκα ήσυχασε. Ο μεγάλος τουλάχιστο φόβος την άφησε. Και σγά-σγά άρχισε να παραδίνεται στην έρωτική ήδονή, ως που τη μέθυσε και, η άγκυλιά του Φίλιππου, στο κρεβάτι όμοιο, του Γιώργου, τήνεκαμε να τά ξεχάση όλα...

—Ελά δω!.. —Γιατί; Απόρησε ο νέος. Άκόμη δεν ήλθε! Δέν μου είπες πως έχεις μια ώρα στη διάθεσή σου;..

—Νά, μα... δέν ξέρω τί έπαθα... Άδιαιθέτησα ξαφνικά... Όχι, δέν μπορώ να μείνω. Άφρησε μ' έκθαμβη, πρέπει να φύγω!

Κι' έβαφαι της πέρας μιά ιδέα: Μήπως τα έπιπλα εκείνα δέν ήταν κιά του Γιώργου; Μήπως έδειλσε την γκαρσονιέρα του και τα πούλησε;.. Γιατί κάποτε της είχε πη πως βαρέθηκε να ζή μονάχος του και θα γύριζε στήν μητέρα του.

Κι' η Μιμίκα άρχισε να τ' άκουει πιθανό και κάπως να ήσυχάζη... Άλλως τε εκείνος ο Φίλιππος φιλοδούσε τόσο όμορφα! Και τα μάτια του, τα δαμνιάσιν μαύρα μάτια του, γλάρωναν τόσο παθητικά καθώς την έσφιγγε ολόκληρη στην άγκαλιά του!

—Νά φύγω!.. —Πάλι τα ίδια;.. Νά τι κάη εν' αυτό; Σκέφτηκε μια στιγμή να εξέταση το Φίλιππο, μη δέν ενόλησεν. Θα την παρεγγύσεν, αν τούδε πως εγγυόριε την γκαρσονιέρα του Γιώργου.

—Νά φύγω!.. —Πάλι τα ίδια;.. Νά τι κάη εν' αυτό; Σκέφτηκε μια στιγμή να εξέταση το Φίλιππο, μη δέν ενόλησεν. Θα την παρεγγύσεν, αν τούδε πως εγγυόριε την γκαρσονιέρα του Γιώργου.

—Νά φύγω!.. —Πάλι τα ίδια;.. Νά τι κάη εν' αυτό; Σκέφτηκε μια στιγμή να εξέταση το Φίλιππο, μη δέν ενόλησεν. Θα την παρεγγύσεν, αν τούδε πως εγγυόριε την γκαρσονιέρα του Γιώργου.

γενείας, που ένόμιζε πως για πρώτη φορά, από την πολλα ήγάπη που τού είχε, έκανε αυτή την τρέλλα, ήταν πρώτητερα έρωμένη του Γιώργου η κανενός φίλου του;

—Ναί, τόν κ. Γιώργου δέν γνωρίζω. Και μιά-δύο φορές πήγα στήν σπίτι του, —όχι σ' αυτό δέν, στήν άλλη που είχε πρώτα κοντά στήν Αθήνα, — γιά να μού δείξη τές συλλογές του. Δέν είμαστε ποτέ μόνοι. Τη μία φορά, ήταν κ' ο κ. Άλέκος. Τήν άλλη ήταν η κυρία Νέλλη, τής Όπερέτας. Η Άντρομάχη άς σου τ' άπει. Έν Άντρομάχη; Πέε, και τις δύο φορές δέν ήλθα φανερά, με την κωμικότητα μου, και δέν ήταν έδω κ' Άλλοι; Πέε, μένουμε στη γη μόνον οι τόν κ. Γιώργου;

—Ναί, τόν κ. Γιώργου δέν γνωρίζω. Και μιά-δύο φορές πήγα στήν σπίτι του, —όχι σ' αυτό δέν, στήν άλλη που είχε πρώτα κοντά στήν Αθήνα, — γιά να μού δείξη τές συλλογές του. Δέν είμαστε ποτέ μόνοι. Τη μία φορά, ήταν κ' ο κ. Άλέκος. Τήν άλλη ήταν η κυρία Νέλλη, τής Όπερέτας. Η Άντρομάχη άς σου τ' άπει. Έν Άντρομάχη; Πέε, και τις δύο φορές δέν ήλθα φανερά, με την κωμικότητα μου, και δέν ήταν έδω κ' Άλλοι; Πέε, μένουμε στη γη μόνον οι τόν κ. Γιώργου;

—Ναί, τόν κ. Γιώργου δέν γνωρίζω. Και μιά-δύο φορές πήγα στήν σπίτι του, —όχι σ' αυτό δέν, στήν άλλη που είχε πρώτα κοντά στήν Αθήνα, — γιά να μού δείξη τές συλλογές του. Δέν είμαστε ποτέ μόνοι. Τη μία φορά, ήταν κ' ο κ. Άλέκος. Τήν άλλη ήταν η κυρία Νέλλη, τής Όπερέτας. Η Άντρομάχη άς σου τ' άπει. Έν Άντρομάχη; Πέε, και τις δύο φορές δέν ήλθα φανερά, με την κωμικότητα μου, και δέν ήταν έδω κ' Άλλοι; Πέε, μένουμε στη γη μόνον οι τόν κ. Γιώργου;

—Ναί, τόν κ. Γιώργου δέν γνωρίζω. Και μιά-δύο φορές πήγα στήν σπίτι του, —όχι σ' αυτό δέν, στήν άλλη που είχε πρώτα κοντά στήν Αθήνα, — γιά να μού δείξη τές συλλογές του. Δέν είμαστε ποτέ μόνοι. Τη μία φορά, ήταν κ' ο κ. Άλέκος. Τήν άλλη ήταν η κυρία Νέλλη, τής Όπερέτας. Η Άντρομάχη άς σου τ' άπει. Έν Άντρομάχη; Πέε, και τις δύο φορές δέν ήλθα φανερά, με την κωμικότητα μου, και δέν ήταν έδω κ' Άλλοι; Πέε, μένουμε στη γη μόνον οι τόν κ. Γιώργου;

—Ναί, τόν κ. Γιώργου δέν γνωρίζω. Και μιά-δύο φορές πήγα στήν σπίτι του, —όχι σ' αυτό δέν, στήν άλλη που είχε πρώτα κοντά στήν Αθήνα, — γιά να μού δείξη τές συλλογές του. Δέν είμαστε ποτέ μόνοι. Τη μία φορά, ήταν κ' ο κ. Άλέκος. Τήν άλλη ήταν η κυρία Νέλλη, τής Όπερέτας. Η Άντρομάχη άς σου τ' άπει. Έν Άντρομάχη; Πέε, και τις δύο φορές δέν ήλθα φανερά, με την κωμικότητα μου, και δέν ήταν έδω κ' Άλλοι; Πέε, μένουμε στη γη μόνον οι τόν κ. Γιώργου;

—Ναί, τόν κ. Γιώργου δέν γνωρίζω. Και μιά-δύο φορές πήγα στήν σπίτι του, —όχι σ' αυτό δέν, στήν άλλη που είχε πρώτα κοντά στήν Αθήνα, — γιά να μού δείξη τές συλλογές του. Δέν είμαστε ποτέ μόνοι. Τη μία φορά, ήταν κ' ο κ. Άλέκος. Τήν άλλη ήταν η κυρία Νέλλη, τής Όπερέτας. Η Άντρομάχη άς σου τ' άπει. Έν Άντρομάχη; Πέε, και τις δύο φορές δέν ήλθα φανερά, με την κωμικότητα μου, και δέν ήταν έδω κ' Άλλοι; Πέε, μένουμε στη γη μόνον οι τόν κ. Γιώργου;

—Ναί, τόν κ. Γιώργου δέν γνωρίζω. Και μιά-δύο φορές πήγα στήν σπίτι του, —όχι σ' αυτό δέν, στήν άλλη που είχε πρώτα κοντά στήν Αθήνα, — γιά να μού δείξη τές συλλογές του. Δέν είμαστε ποτέ μόνοι. Τη μία φορά, ήταν κ' ο κ. Άλέκος. Τήν άλλη ήταν η κυρία Νέλλη, τής Όπερέτας. Η Άντρομάχη άς σου τ' άπει. Έν Άντρομάχη; Πέε, και τις δύο φορές δέν ήλθα φανερά, με την κωμικότητα μου, και δέν ήταν έδω κ' Άλλοι; Πέε, μένουμε στη γη μόνον οι τόν κ. Γιώργου;

—Ναί, τόν κ. Γιώργου δέν γνωρίζω. Και μιά-δύο φορές πήγα στήν σπίτι του, —όχι σ' αυτό δέν, στήν άλλη που είχε πρώτα κοντά στήν Αθήνα, — γιά να μού δείξη τές συλλογές του. Δέν είμαστε ποτέ μόνοι. Τη μία φορά, ήταν κ' ο κ. Άλέκος. Τήν άλλη ήταν η κυρία Νέλλη, τής Όπερέτας. Η Άντρομάχη άς σου τ' άπει. Έν Άντρομάχη; Πέε, και τις δύο φορές δέν ήλθα φανερά, με την κωμικότητα μου, και δέν ήταν έδω κ' Άλλοι; Πέε, μένουμε στη γη μόνον οι τόν κ. Γιώργου;

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΖΟΒΑΝΝΙ

Από νέος που ήταν ο Τζοβάννι Τούμα ε-
δειχνε πάντα προτίμησι για τη θάλασσα. Τα
παράξενα θέλησά της, τα ποτε ήμερα και
θυμωμένα και ποτε άγρια και τρικυμιώδη είχαν
έντελως ξεχωριστή έπιφροση ο αυτόν και όταν
ήταν άκομη παιδί κι ο πατέρας του τόνδεσσελνε
στ' άμπέλια να δουλεύη, αυτός ξεχνιόταν κω-
τάοντας τη θάλασσα και πολλές φορές τόν
έδερναν για την τερπελιά του.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τους έτραβούσε ο μάυρος βιαστικά,
τόν διενή μαζι με την κλεμμένη,
τους έσερνε και στ' άγρια τα νερά
πιο βιαστικά ο σορόκος δέ διαβαίνει.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΕΣ

Όταν γέννηση κανείς καλά τα πρώτα χρο-
νια της νεότητος του, όταν χορτάση θεωρή-
νες, κοκότες, και έν γένει κυρίες τού ήμικό-
σμου, καταλήγει στο τέλος ν' αποκτήσῃ τήν
πλήρη και παρθενικήν αγνότητα. Ίδίως σάν
φθάση ελς ηλικίαν γάμου, δέν δνευρέται άλλο
παρά πός ν' ατύχη μιά επαρχιωτοπούλα άε-
βγαλτη, άδωσι κι' ανήσθη, ύπόδειγμα ασθη-
ώς ήθικης. Και φιλοδοξεί μιά τέτοια επά-
πια, όπως λέμε στην 'Αθήνα, ν' άνη και μη
μνηστία, γυναίκα του, και ν' ατς διδάξη ύπο-
μονητικά δσα τόσες μαις γυναίκες εδίδαξαν σ'
αυτόν. Κολακεύεται δέ καινοχρόνως ν' α-
παιτη, ότι μιά τέτοια σύζυγος ούτε πρό, ούτε
μετά τόν γάμον του θα έινε ποτέ δυνατόν ν'
όν άπατήσῃ. Κι' ετσι θα έχη τήν κεράλι του
και τό μετώπον του ήσυχ.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Κι' έγειρε ο Διγενής πονετικά
και τη φιλά στα πικραμένα χείλη
τρέμαν τ' άχνά της βλέφαρα αψαλά
σα φλόγα από τρεμοσβυστο καντήλι.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Κι' έγειρε ο Διγενής πονετικά
και τη φιλά στα πικραμένα χείλη
τρέμαν τ' άχνά της βλέφαρα αψαλά
σα φλόγα από τρεμοσβυστο καντήλι.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Κι' έγειρε ο Διγενής πονετικά
και τη φιλά στα πικραμένα χείλη
τρέμαν τ' άχνά της βλέφαρα αψαλά
σα φλόγα από τρεμοσβυστο καντήλι.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Κι' έγειρε ο Διγενής πονετικά
και τη φιλά στα πικραμένα χείλη
τρέμαν τ' άχνά της βλέφαρα αψαλά
σα φλόγα από τρεμοσβυστο καντήλι.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΒΗΜΑ

Ο νεαρός ταξιδιώτης έσειέκετο μελαγχολι-
κώς ελς μίαν άκρη της γαλήνης κι' έκέρταζε
με βλέμμα ρεμβάδες την αφορημένη λαορία
που άφηνε το άτιμολόητον οπισθέν του.

Και μετά το γάμο;
Ίδιως μετά το γάμο... Τότε μάλιστα θα
σοι έπιτρέπω πολύ περισσότερο, γιατί δέν θα
ύπόρχη κίνδυνος.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

MARIE CORELLI - Μετάφρ. εκ του Άγγλικού Δίδιος ALEX ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ - 10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΔΕΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

Ναρκός έπιλοχος, ανακαθάρσε δακάως εε Άθη...
Ναρκός νοσηκόμος εθροκόμομος στο μέτασο, άν...
Ναρκός εθροκόμος εθροκόμομος στο μέτασο, άν...

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

Ένα βασανισμένο πυροβολητάκι ζήτηε άλληλογρα...
Ένα βασανισμένο πυροβολητάκι ζήτηε άλληλογρα...
Ένα βασανισμένο πυροβολητάκι ζήτηε άλληλογρα...

στος φίλος Ά θροκόμομη κλιμαραβδ, τ. τ. 907...
Ναρκός νοσηκόμος εθροκόμομος στο μέτασο, άν...
Ναρκός εθροκόμος εθροκόμομος στο μέτασο, άν...

31 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 31
Έγραψα προσακαλώσα όλη την ενλεκτικότερα κοι...
Έγραψα προσακαλώσα όλη την ενλεκτικότερα κοι...
Έγραψα προσακαλώσα όλη την ενλεκτικότερα κοι...

31 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 31
Έγραψα προσακαλώσα όλη την ενλεκτικότερα κοι...
Έγραψα προσακαλώσα όλη την ενλεκτικότερα κοι...
Έγραψα προσακαλώσα όλη την ενλεκτικότερα κοι...

Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...
Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...
Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...

Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...
Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...
Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...

Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...
Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...
Γάργα μου, ή απισή σας αδή μου είνε ανεξήγητος...

Λοιπόν με δύο λόγια:
Είμαι υπέρ του φεμισμού, γιατί ο φεμισμός...
Είμαι υπέρ του φεμισμού, γιατί ο φεμισμός...
Είμαι υπέρ του φεμισμού, γιατί ο φεμισμός...

Είμαι υπέρ του φεμισμού, γιατί ο φεμισμός...
Είμαι υπέρ του φεμισμού, γιατί ο φεμισμός...
Είμαι υπέρ του φεμισμού, γιατί ο φεμισμός...

Τὰ ραβασάνια τοῦ Μητρούση

Περδίκω μ' π'λί μ'. 'Ἐν Κιουταχσία...

Θριάμβους, Νίκη, Κότισους, κ' ἄτους οὐ... ὅπως κ' ἴσχυρος οὐ τσουλιάς...

—Δὲ μοῦπισ, οὐρὸς κυρ-Μέντι, τί νά γένιτι οὐ ξαδιφός...

—Καλά ἰφαριστό. —Κύριε λήσουν! Ἐκρινες οὐρὸς κυρ-γαίδα...

—Νά, τὸν ἄλλο μῆνα ποῦθι γιά νά ἱπιθεουρήσ' τοῦ μέτουπ'...

—Οὐρὸς δὲ μ' τοῦ λιζῆ τὸς ν' ὄρα πὼς εἶσι ἐπίσημον...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Τὸ λεπὸν τὶ χαμβέρια, φίλοι; Ἄσπαζόμενος ἕμιν...

Ὅλιθρον βαιδέος ἐξυπνιαζόμενος ἀναβαίνω τὰς...

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

«Μισάνθρωπον». Τὸ ἀλλάξμε διότι ἀνήκεν εἰς ἄλλον...

Ἐλήθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Ν. Ἀγγελουπόλου...

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἐλιπίδος Χαραυγῆ, Ἐπεριπλανώμενος Ἰουδαῖος...

Γιά νά ξέρετε :

Ἐπρεπε νά μαθαίνουσι στὰ παιδιὰ οἱ τὸ ν' ἀπικτηθοῦμε...

Ὅχι, οὐ Ἰσπανικός. —Τί λιές γιά τ'ς Ρουμηούς; —Πὼς θὰν τ'ς ἀπουκμαλίς...

Ταῦτα κ' μένου, γειά σ' κ' ἀντίου μ' Μητρούς Κουρνόγαλους

Τοῦ Βλάμη τὰ καυώματα

ΠΡΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΑΝ

Γειά σου Μανιώ, μανιωδέστατη, Μανιώ, μανούρι τῆς καρδιάς μου...

Ὁ Βλάμη

ΣΤΟ ΣΕΠΑΡΕ ΦΩΤΙΕΣ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

Ἡ Λιλή μὲ τὰ γυμνά μπρατσάκια καὶ τ' ἀνοιχτὸ ντεκολτέ...

Κι ἡ Λιλή χορεύει. Τώρα ἔχει παραδοῆ σ' ἓνα παθητικὸ...

—Τί χαριτωμένη ποῦ εἶσαι μικρούλα μου, Τ' ὄνομά σου;

Τὰ κοπιμένα ἐρχονται στὴ σεῖρα κ' ἡ γνωριμία γίνεται καλὰ. Ἰστερα δὲν ἦταν καὶ τόσο...

—Ἄχ! τί μωρὶζε; φωνάζει τρομαγμένη ἡ Λιλή κ' πατάζει...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μίτσα τὰμαθὺς ἔλα. Κι ἦταν σασημένη...